

θανάσης γεωργιάδης
το ημερολόγιο ενός ουρανοδρόμου
ποιήματα

δήγμα

Το ημερολόγιο ενός ουρανοδρόμου

εκδόσεις δήγμα

Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ.: 6937 160705 και 6937 108881

Ιστοσελίδα: <http://www.ekdoseis-digma.gr/>

E-mail: thanasis@triaridis.gr

&

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ.: 210 3614968, Φαξ: 210 3613581

E-mail : info@eurasiabooks.gr

δήγμα / μυθοπλασίες 18

Το ημερολόγιο ενός ουρανοδρόμου

1η έντυπη έκδοση, Άνοιξη 2014

56 σελίδες (12 «επί» 20,5)

ISBN: 978-618-5027-32-2

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: εκδόσεις δήγμα

και ΘΑΝΑΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Μορφοποίηση του εξωφύλλου και της έκδοσης

έκανε ο ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ.

σελιδοποίηση: Δήμητρα Δούμπλα

Παραγωγή: ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΑΒΕΕ, Αθήνα (τηλ: 210 6466086)

Διακίνηση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ ([http // www. eurasiabooks.gr/](http://www.eurasiabooks.gr/))

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

(Τηλ.: 210 3614968, Φαξ: 210 3613581)

θανάσης γεωργιάδης * *ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ*
ΕΝΟΣ ΟΥΡΑΝΟΔΡΟΜΟΥ * ποιήματα

δήγμα

στη Γεωργία Δημαρά-Γεωργιάδου, στον Γιώργο Πούπη

Σελήνη,
σίγμα λαμπρό του ουρανού
χρυσάργυρο
Θεσσαλονίκη, 20 Νοεμβρίου 1960

ΩΣ ΒΟΥΝ ΕΠΙ ΦΑΤΝΗι
«Πόσο και πώς μαρμαίρει ο μέγας οίκος»
εικάζω, πρόλαβε μόλις να πει, γυρίζοντας
στο σπιτικό του από την Τροία

Αμέσως ύστερα τον σκότωσαν η μοιχαλίδα
και ο εξάδελφος
μέσα στο ανάκτορο σαν βόδι στο παχνί του
ενώ απορούσαν βλέποντας τον φόνο νήπιοι
ο Αγαμεμνονίδης κι οι βασιλοκόρες
Μυκήνες, Ιούλιος του 1963

ΜΙΝΩΙΚΑ

1.

Η αρμονία του τοπίου εκμηδένιζε
κάθε διάθεσή σου, ουτιδανή
Κι έπειτα έλαμψε η μέρα
επιτέλους—

άνοιξε τα φτερά του το γαλάζιο πουλί

2.

Ο Πρίγκηψ με τα κρίνα;
δεν είχε πρίγκιπες ποτέ εδώ ο τόπος
η ξένη αρχοντιά ολοφάνερα
περίσσευε στο τέλειο έργο
του καλού τεχνίτη
Ηράκλειο, 1η του Οκτωβρίου, 1964

Κάτω απ' τα βουνά, θολός θαμπός ο κάμπος
Κάτω απ' τα βουνά, ξέχασα τ' όνομά μου
μόνος και στριφογυριστός ανέβαινε ο καπνός
εκεί, φθινόπωρο, κι εσύ

κυκλωμένος απ' τους ίδιους πράσινους λόφους
διαρκώς, και δεν ήξερες πότε θα ξημερώσει
Πέλλα, 193η Μοίρα Βαρέως Πυροβολικού, 1964

ΑΝΟΙΞΗ

Το πρόσωπό μου μέσα στ' αντίρρινα, κατάλευκο
τις λιβελούλες τους βαπτιστές –έν' ακροθίνιο αυτού κι
η μέρα

Ακόμη λάμπει γύρω μου, ακόμη σύγκειται γνωστός
χορός,
Σάτυροι Αμαδρυάδες
Μηδέν, στον πρώην Βάλτο-Λυδία λίμνη, 30.4.1964

ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Έβγαινε πανωραία από τη θάλασσα
αναδυομένη
κι έβαφε ο ήλιος το υγρό της σώμα
δύνοντας
μαβί στων αλλονών τα μάτια
Θεσσαλονίκη (Σαλαμίνα, Ιούνιος 1965)

Απρίλης, ο ανελέητος μήνας, και οι πασχαλιές δε λεν
ν' ανθίσουν φέτος
μαυρίσαν στα ερημονήσια τα φτερά των γλάρων
και των Ελλήνων τα ιερά σιωπούνε κόκαλα
Θεσσαλονίκη, 1967, Απριλίου 21η

ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Σφαδάζει η φλόγα του κεριού στον άνεμο
πριν σβήσει
Θεσσαλονίκη, 10 Μαΐου 1967

Ό,τι πετά υπάρχει περισσότερο
απ' όσα στέκονται, ενδεχομένως
Ισλανδία, 14 Μαΐου 1967

Μάθε να διαβάζεις τη σιωπή
Κρύβει κι εκείνη μέσα της πολλά τα αινίγματα
Θεσσαλονίκη 18. 1. 2013

ΔΑΝΙΑ Η ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Σταμάτησε ένα λεπτό στην Ντένια
με τις αβικενίες να του κεντούν τα μάτια

Πώς ωχριούσε πλάι στον άσπρο βυθό
αντικρύ του, πώς ωχριούσε κατά τον ουρανό
και τρέμιζε
Κι ο θόρυβος του ωκεανού παλινδρομούσε
συνεχώς

Ύστερα μπαίνει στον καφεéné ορμητικά
το ύφος του δεν παραλλάσσει
στέκεται πίνει καφέ καπνίζει
το είδωλό του βλοσυρό τον επιβλέπει

Κι η μέρα παλινδρομούσε διαρκώς μαζί μου
Ντένια, Φλώριδα, Νοέμβριος 1967

ΘΟΥΛΗ

Θεά θαλασσινή βλέπει τα κύματα
και πελαγίσια
την ίδια ώρα Ινώ και Λευκοθέα
τα κύματα μακρύτερα απ' τον πόθο της στεριάς
κι η Λευκοθέα γλάρος θηλυκός σε βράχο κάποιον,
κουρασμένος

—δίχως στεριά η θάλασσα τι θα ήταν;
Ρέκιαβικ, 13 Σεπτεμβρίου του 1967

Ήμουν σαν υπενθύμιση του πρότερου εαυτού μου
και κάτι πριν από υπενθύμιση ήμουν
—ημέρα με πέντε αιώνες μέσα της
Νέα Υόρκη, 2 Μαΐου του 1968

ΑΓΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

Μίλησα πρώτα κι ύστερα μετάνιωσα
φεύγοντας για τα ξένα βουνά με μια λαχτάρα
δική μου
δεν ήθελα τη γνώση κανενός, προ πάντων
όσα τα κίτρινα μάτια τους κρύβαν
των άλλων δηλαδή—

ό,τι γνωρίζω πλέον σαν να πέθανε
πριν από χρόνια, κάπως έτσι
3 Μαΐου του 1968

ΧΩΡΙΟ ΤΩΝ ΗΠΑ

Τρέμιζε χλόη βαθυκύανη προς τη φορά του ανέμου
άσπρος ο δρόμος απ' τα δάση ως τα σπίτια
κι εκείνοι οι μοναχικοί δρυμοί κι οι μετρημένες
κατοικίες

Κάποτε, είχες πει, «ζούσα σ' ένα χωριό»
αυτό σου δείχνω
Βόρεια Φλώριδα, Ιούνιος του 1968

ΜΥΚΗΝΕΣ

Μα ποιος μες στου καιρού τ' αλλάγματα
έκοψε έφερε στοίβαξε τόσ' αγκωνάρια
πριν από την Περσεΐα, το Μέγαρο;

Ακούω τη σιωπή με παλλόμενες φλέβες·
το ανερμύνευτο πυρπολημένου τόπου
και το καρφί αναπόφευκτο του ήλιου
Μυκήνες 20. 7.1968

Βράδυ, θα φύγει η κρυφή
μνήμη θα φύγει η φανερή θα μείνει
τα σκοτεινά αναμοχλεύοντας
πάθη του παρελθόντος
ό,τι σαν πρώτ' ακινητούσε υπάρχοντας

η σκοτεινιά δεν έχει συγγενείς
Ακτή Ντένια, 18 Ιουνίου 1968

ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Γαλάζιο νερό στις κορυφές των εσβεσμένων
ηφαιστειών,
άνθιζε η λάβα παγωμένη χαμηλότερα σε σχήματα
πολλά
και της φωτιάς τα πλάσματα καθένα με τα μυστικά του

—άλλαζε χρώμα συνεχώς το βάρος του βασάλτη
Ισλανδία, 1η Σεπτεμβρίου του 1969

ΜΑΪΑΜΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ίχνη υποδημάτων στην άμμο εδώ
ενός πλανόδιου εμποράκου το χεράμαξο εκεί
πλατιές χειρονομίες κάποιων κυρίων παραπέρα
και πράγματ' άλλα αυτού του κόσμου
πάντοτε στον ίδιο τόπο, ολοτρόγυρα

Έτσι συμβαίνει και κάτι μεγαλώνει μέσα μου
στα ξαφνικά
κάτι δεν εξηγείται με τα άραγε και με τα ίσως
Προχωρώντας, χάνομαι ολοένα βρίσκομαι αλλού
σε κάποιαν έρημο
που δεν είναι δική μου

Νορθ Μαϊάμι, 1η Οκτωβρίου του 1968

Ήχοι της πέτρας και βουή των λίγων φύλλων
θρόισμα
κάτι στεκούμενο που μες στον ήχο του τελειώνει
Σάντα Φε, 15 Οκτωβρίου του 1968

ΠΡΩΙ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Το κουβαλώ
δίχως κανένα κόπο, συνεχώς
το κουβαλώ πάντα μαζί μου
αυτό είναι το πρόσωπό μου
άθροισμα ζωής
Χόλιγουντ Φλώριδα, 28,10. 1969

Ενίοτε παίρνω παράξενα ονόματα
όπως Ευάριστος Πανωλόβλητος Ζυθοπότης
σαν να σύγκειμαι από στοιχεία τριακόσια
αυτοβαπτίζομαι ή προσωπιδοφορώ και λαρισεύω
Τέτοιες φορές, υπάρχω απλώς
λες και κοιμούμαι ανονείρευτος
στον άπειρο των συγγραμμάτων χρόνο
Μπαχάμες, 1η Νοεμβρίου 1969

Στην άσπρη λάσπη των ελών η άμπωτις ξεχείλιζε
ενώ πυκνόφυλλες αβικενίες ρίζωναν στον αέρα
Ανάμεσα στους κοκοφοίνικες η υλακή του ανέμου
αληγής
και τα παιδιά παράσερνε στην άβυσσο/ των πεθαμένων
η ανάσα

Άλλοι είν' οι τόποι που μ' αρέσουν.
Εβεργκλέιντς, 3 Δεκεμβρίου του 1969

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ό,τι είδα δεν είναι πρώτο ή δεύτερο
ό,τι άκουσα
Χόλιγουντ της Φλώριδας, 25 Δεκεμβρίου 1969

Η μητέρα μου είναι λουλούδια τώρα,
είναι πρωινή δροσιά
Γεωργιανοί Βεροίας, Μαρτίου 18, 1970

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΕΡΗΜΟΣ

1.

Χώμα ή χους και έδαφος, όλα τους ένα
το πρόσωπο του ανθρώπου χάνεται
μέσα σ' αυτά
τα λόγια του το ίδιο, χώμα τα σκεπάζει
(όπως το λέει και ο Ποιητής, πολύ το πάχος
των νεκρών κάτω απ' τη γη)

2.

Ο τόπος της ποιήσεως είναι μια έρημος
συνήθης
ανθοφορεί τα πλέον σπάνια λουλούδια
μα έχει κι εκείνη τα βδελύγματά της
όπως κάθε Σαχάρα ή Γκόμπι
Θεσσαλονίκη, 31 Σεπτεμβρίου του 1969

Αρχίζουμε απ' το τέλος πάντοτε
το προδιαγραφμένο ήδη
κι ούτε στο ελάχιστο μας κατατρώχει
η υποψία
πως όποιο το ξεκίνημα
θ' αποδειχθεί, το ίδιο και το τέρμα
Θεσσαλονίκη, 10 Μαρτίου του 1970

Η Θούλη των πουλιών ακόμη υπάρχει
ακόμη επιμένει μες στον ύπνο
Βέροια, Ιούνιος του 1970

ΕΚΑΤΟΝΤΑΧΡΟΝΑ

(της Παρισινής Κομμούνας)
γιατί ως προς το κάλλος το κάθε πράγμα ήταν
ήδη παλαιαίκο
τότε, ακμαίο όμως μέχρι τώρα και πρόσφατο
συνάμα ή νεουργό
διότι έτσι πάντοτε ανθίζει νεότητα ορισμένη
την όψη που διατηρεί του κόσμου άθικτη
απ' τον χρόνο

σαν πνεύμα αειθαλές κι αγέραστη ψυχή
γίνεται ένα με τα έργα καθενός μας
Παρίσι, 1 Μαΐου 1971

Τα δέντρα είναι ο χρόνος, είπε
Καθένα τους μετρά
ζωές πολλών ανθρώπων

Αλλά κι ο ίδιος είχε γίνει
σαν τον χρόνο –πέτρα

Κατρακυλούσε επί αιώνες
δίχως να το ξέρει
Παρίσι, Μαΐου τέλη, 1971

Δεν έχει εδώ ανάσταση καμία στα βουνά/ μονάχα
μέσα στον νου των ζωντανών σιωπούν οι αποθαμένοι
Γεωργιανοί, Αύγουστος του 1973

ΣΥΜΠΑΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

Αυτοί που τον κοιτάζαν ήξεραν σε τι κόσμο ζούμε
δεν έβλεπαν ωστόσο ότι εκείνος τον άλλο κόσμο
κουβαλούσε τον δικό του
στους λιγνούς του ώμους;
Ειδομένη, Μάιος του 1973 (επιστρέφοντας)

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΕΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Δικός μου αυτός ο μήνας, πατέρα, με τ' αυγουστάπια
τα σιδερόμηλα ασπροπράσινα, οι παρειές τους ροδαλές
Η μέρα κοκκινίζει κατά τον Ζέλυμπο πεθαίνοντας
κι αυτή δική μου μες στο φωτεινό σκοτάδι
Μόνο η μοίρα του παππού Νικόλα απρόσιτη μένει
μακριά μου
Έφυγ' εκείνος κάποιον πρωινό του 1956 προς τη Δράμα
και ούτε τον ξαναείδα ποτέ

Λέξη χωρίς κανένα έλεος η τελευταία
—σαν όλα τα ποτέ μονίμως
Γεωργιανοί, Βεροίας, Αύγουστος του 1973

ΣΧΕΔΟΝ ΔΗΜΩΔΕΣ

Χάθηκαν των βουνών οι κορυφές μες στην ομίχλη της
νοτιάς
χάθηκαν και τα πάθη των ανθρώπων όσων δαγκώσανε
πεθαίνοντας το χώμα σε πάλη μάταιη—

κανέναν πια δεν τους θυμάται.. Έλεος!
Γεωργιανοί Βεροίας, Αύγουστος του 1973

Έρχονται οι αγριόπαπιες στριγγλίζοντας
σε σμήνη παραπλανημένες
και πίσω τους λευκός τις κατατρέχει
ο χειμώνας
Γεωργιανοί, Οκτώβριος του 1973

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Γεμάτη ασφαλίτες η γειτονιά
συνταξιούχους ή εν ενεργεία
Έτσι κοιμούμαι ήσυχος τις νύχτες
Ξέρω, κανείς δε θα τολμήσει να με κλέψει
Βέροια, τέλη Μαρτίου, 1974

ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΑΚΟ

Ποτέ δε θα δεις την άβυσσο
δε θα γνωρίσεις
τα μυστικά σου ανομάτιστα θα μείνουν
εσαεί καταμεσής στον χρόνο –σκόνη του

και πάντα θα λερώνεται το χιόνι σου
αμίαντο
Βέροια, 1 Ιουνίου του 1974

Υπάρχουνε κι αυτοί
όσοι σκοτώνουν από πρόθεση δήθεν καλή
κι εμμέσως Ωστόσο
τίποτε και κανείς δεν περισεύει από τον κόσμο
Βέροια, 11 Σεπτεμβρίου του 1975

Ερχόμαστε πάλι
Φεύγουμε
για να επιστρέψουμε ξανά
αμετανόητοι και ίδιοι
φάσματα κουρασμένα

ονόματα άδοξα, παλαιά
Βέροια, 10 Ιουνίου του 1974

Τελειώσαν οι συνταγματάρχες
τα παραγγέλματα
Κατέρχονται τώρα γαύροι λάβροι
οι πολιτικοί στην κονίστρα
Ημιανάπαυση!

Βέροια, 22 Ιουλίου 1974

Φωνές στον πρωινό αέρα
οι δικές μας,
πνεύματα στις αρχαίες τέφρες
φυσούν και φυσούν
γυρεύοντας άλλους ανθρώπους

μα δε διασπούν καθόλου
(δεν το μπορούν)
την ευλογία της δρόσου
Γεωργιανοί Βεροίας, Μάρτιος του 1975

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ

Έχασα κέρδισα στα ζάρια την ψυχή μου
μες στα μικρά χωριά της Αθήνης
Καρκάρα Πορταριά Άγιο Νικόλαο
και τώρα με καταμετρούνε ζωντανό
με τους αποθαμένους
ο χωροφύλακας υπό τον εχθρικό ουρανό
ο ιερέας στην άλλη μεριά των λόφων

—δρόμοι μακρύτερα του κόσμου και λεπτομέρειες
άλλες
φύσεις νεκρές και παραλίες της άλω του
φεγγαριού—

Χαλκιδική, 10 Μαρτίου 1975

Νύχτα με κανένα φεγγάρι
κι η αύρα ν' ασπάζεται τις καρδιές
μαυλιστική

Σκοτάδι με ήλιους πολλούς
—μοσχοβολούν σαν πορτοκάλια
φρεσκοκομμένα

Βέρμιο, 1.9.1975

Ο ΞΕΝΟΣ

Έρχομαι για να φύγω, πάντα φεύγω
Αν θέλεις να μάθεις για μένα
ρώτα τον άνεμο

Νικήτη, 5 Ιουνίου 1979

ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑΣ

(ένα χρόνο μετά ακριβώς)

Γνωρίζω σήμερα ποιος ήμουν στα τριάντα
όμως το αγνοούσα τότε τριαντάχρονος

Νόμιζα τα νερά τριγύρω μου στεκόμενα
μα εκείνα συνεχώς κελάρυζαν ανάκουστα
σιγά σιγά με οδηγούσαν τρέχοντας
στις θάλασσες του άλλου κόσμου

τον τελικό προορισμό μου

Θεσσαλονίκη, 15 Δεκεμβρίου 1975

Ο ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΣΤΟ ΗΛΥΣΙΟ ΠΕΔΙΟ

«Εδώ φυσάει πάντοτε δροσερός ο Ζέφυρος
είν' ήσυχα εδώ –οι σοδειές πλούσιες
ούτε χιονίζει μήτε βρέχει
εύκολη η ζωή στο Ηλύσιο πεδίο
κι η ευτυχία μια μονοτονία»

Αυτά μου είπε με το στόμα του Πρωτέα
ο Όμηρος

Μ' αλήθεια πού να βρίσκεται αυτή

η μυστηριώδης χώρα των Μακάρων;

Σπάρτη (Μενελάειον), 2 Αυγούστου 1976

Υπάρχουμε ανάμεσα στις λέξεις

τα λόγια εικονίζουν τα έργα μας

προοιωνίζοντας

Νικήτη, Κότσικας, Πρωτομαγιά του 1978

Αφουγκράζομαι τη σιωπή της νύχτας
Σκοτεινές κοιλάδες γλιστρούν από τον ουρανό
χάμω στους ερημωμένους δρόμους
γεμίζουν φωλιές πουλιών την κοιμισμένη πολιτεία
έπειτα χάνονται τελικώς μες στ' άστρα

Χθες βράδυ είδα καθαρά την όχθη τ' ουρανού
Χθες βράδυ ονειρεύτηκα πολύχρωμη
την ακτή του

Αθήνα, 10 Αυγούστου του 1976

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΣ

Όταν περνούσε έστω τυχαία
απ' τη Διονυσιάδα οδό
εκείνοι που έστηναν αυτί
ακούγανε των ξένων κόσμων ήχους

Μπορεί η γη μας να χωρά ενίοτε
σ' ενός ανθρώπου την πατούσα;
Θεσσαλονίκη, 20 Αυγούστου 1976

Σώματα
κομμένα στα δύο
στη σκιά των νεκρών ζουν
στη σκιά των γεγονότων

Πέφτουμε πάνω τους οι ζωντανοί
σκοντάφτοντας
το ίδιο κι εμείς διχασμένοι
Σιθωνία, 1977, Φλεβάρης στα τέλη του

ΜΝΗΜΗ ΛΕΥΚΗ

στον Δημήτρη Πατάκα

Γυρίζεις σήμερα δεμένος στο μαγγάνι ολημέρα

γυρίζεις ναι δεμένος στο μαγγάνι πάντα

Κάποιοι παλιοί συμμαθητές κοντά σου

αθέλητοι συνοδοιπόροι των νέων καιρών

ο Αθανάσιος-Απόστολος, ο Κωνσταντίνος απλώς

και τα κωνσταντινάτα

Άσπρα που είχαν κοκκινίσει προδοτικά και ο καιρός

πάντοτ' αλλιώτικος (φουρτουνιασμένος)

Καλλίπετρα, 29η Μαΐου 1978

Δεν το νομίζω πως είμαι μοναχά

το άθροισμα των έργων μου, κ. Σαρτρ

Κι οι σκέψεις, τα λόγια, οι αγάπες μου;

Πρωί με τον ήρθρο, 1η Αυγούστου 1978,

Καλλίπετρα Βεροίας

ΜΝΗΜΗ ΑΛΕΞΗ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Των ωραίων η μοίρα ένα γλαυκό στο ποτάμι

Τορώνη Σιθωνίας, 5 Ιουλίου 1979

ΔΥΟ ΑΟΡΑΚΙΑ

Περπατώ απόμερα μονοπάτια

Πατρίδα μου είναι το εγγύς μέλλον

προς αυτό κατευθύνομαι πάντα

Ηράκλειο, 23 Δεκεμβρίου 1979

ΝΕΣΤΩΡ ΝΗΛΕΪΑΔΗΣ

Τι αναδεύεται ακόμη
τραγούδι πρωινό τερέτισμα
τον άμμο ο που σηκώνει στην ποταμιά
ανάμεσα στο Θρύο και τον Πτελεό
στο Δώριον και το Έλος;

Αμύνεται ωστόσο ο ουρανός, ευρύς
και των μετάλλων η στριγγή δωδεκάδα
πάνω και κάτω μου, πέρα και γύρω

Μια θαλπωρή αόρατη τα όρη κατεβαίνει
βλέπω, βοτρυδία κρέμονται στους βράχους
τα νήπια πετεινά γλαυκή πληθώρα

Κι εγώ μες στα φυρά φυρός, κι εγώ
στην Πύλο γέροντας σπέρνω ποτίζω συνεχώς
του φόβου τη βοτάνη

Αύριο, θα κοιμούμαι πάλι μ' ανοιχτά μάτια
—έχω περάσει προ πολλού τα εννήγητα—
αλλά κρατώ πάντα το ύψος των ονείρων μου

χωρίς να γίνομαι ούτε στιγμή θεός
Κορυφάσιον, 20 Αυγούστου 1979

ΓΑΛΗΨΟΣ

Η μέρα φεύγει, έρχεται η θάλασσα
σούρουπο, κι εσύ
πάνω σε μια δεντρογαλιά κοιμάσαι!
Νικήτη, 1981, τέλη Αυγούστου

ΕΝΤΥΠΩΣΗ ΑΚΑΡΙΑΙΑ

Σιωπές της Κυριακής ημέρας
το φως
της πόλης στα μάτια σου,
συγκεντρωμένο εκεί

Παίζει μια γνώριμη μελωδία
κάποιο βιολί
ο αέρας κυματίζει προς το μέρος σου
φροντισμένες
χειρονομίες νεύματα κινήσεις
εν Θεσσαλονίκη, χειμώνας του 1980

ΟΡΟΣ ΙΤΑΜΟΣ

Ανάβει το καντήλι της ημέρας
ο μέγας φωτοδότης
χαράζει μόλις

Το αυθύπαρκτο
ακροάται τον εαυτό του ξανά
Νικήτη Σιθωνίας, αυγή 9ης Ιουνίου 1980

ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΣ

Ακόμα και μια κάμπια με το σώμα της
μετράει το κλαδί ο που ζει
και με τον τρόπο της το σέβεται
Νικήτη, 1982, Ιούλιος

ΑΟΙΔΟΣ ΑΝΕΜΩΛΕΙΑ ΒΑΖΩΝ

στον Ισίδωρο Ζουργό

Περνούσαν οι σκιές σχεδόν ασήμαντες
πάντοτε αδρανείς στην άκρη των οδών
της πόλεως Θεσσαλονίκης
μισοφαινόμενες στα πεζοδρόμια
—σκιές του ένδοξού μας Βυζαντινισμού κυρίως
Εκείνος είναι ο Ιωάννης Απόκαυκος περίπου
ο άλλος φέρνει προς τον Μιχαήλ Παλαιολόγο

Σκιές των περασμένων ζώσες
μετά τόσες γενιές σωστές μονίμως
κι οι όντως ζωντανοί πάντοτε ξέπνοοι
πάντοτε καταπονημένοι, διαρκώς λαθεύουν
όλο λαθεύουν
εν Θεσσαλονίκη, Φεβρουάριος του 1981

ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Εδώ το Ριανόν τείχος, υπολογίζω
ο Άσπαρ άφαντος μακριά, μακρύτερα
ανθρωποκάνθαροι πολλοί

παραταγμένοι οι δορυφόροι
πάντα οι απρόσωποι Πραιτωριανοί
προς τη Χαρσία πύλη,
και ο υπαγορευών να κωλυσιεργεί
εσαεί και αοράτως
*Πόλη των πόλεων στρατοκρατούμενη,
Δεκεμβρίου 23, του 1982*

ΜΟΥΡΓΚΑΝΙ Ή ΞΕΡΙΑΣ

Ανάψτε τη φωτιά ό,τι θ' αφανιστεί είναι το σώμα
του ποτάμιου θεού

Κι ήρθανε γλώσσες του πυρός αυτόματες Μοιράστηκαν
στις κεφαλές όσων απάρτιζαν το πλήθος
κι έπλευσε ύστερα πάνω στον Πηνειό σαν λάδι
λιώνοντας/ υγρή φωτιά ή ύδωρ της Στυγός

Έκτοτε το αλλόκοτο φέρει όνομα Τιταρήσιος ο ποταμός
Σαραντάπορος, Απρίλιος του 1984

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΤ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Άγγελος
έπεφτε μες στ' άστρα και μαζί τους
κατέβαινε μετέωρος στον δικό μας ουρανό
διόλου λαμπρός έπεφτε

Μικρός Διάττων τ' όνομά του
Θεσσαλονίκη, 14 Φλεβάρη 1985

ΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

Του δράκοντα τα νύχια στο πρόσωπου του φεγγαριού
—ποιο πρόσωπο; αναρρωτιέται ακόμη ο Πλούταρχος
Και το κενό ολοένα να μαυρίζει
εδώ που έχασα το σώμα μου για πάντα
Παρίσι, 15 Ιουλίου 1985

Νύχτα, κοιτάζω τ' άστρα
του ουρανού φωστήρες
και περπατώ στη γη σκοντάφτοντας
Νικήτη Χαλκιδικής, Μάιος 1986

ΑΜΦΙΠΟΛΗ ΣΕ ΚΑΙΡΟ ΧΕΙΜΩΝΟΣ
Λόγι' από τέφρα
χωνεύονται μες στην ομίχλη γκριζα
σκίζα ενός τεράστιου δαυλού
ο κεραυνός
και του Στρυμόνα οι Εννέα Οδοί παντέρμες
κάπου περί την Αμφίπολη, Μάιος 1987

ΟΛΥΜΠΟΣ
Η γη ροδίζει αυτού, ασπρίζει και σαρκώνεται
ψηλότερα στου ποταμού τις γούρνες
κι ο Δίας πάντα άφαντος στα δήθεν θεία
γούπατα
Ενιππέας, 8 Αυγούστου 1988

ΡΙΓΟΣ
Τρεκλίζουν δέντρα, σκιρτούνε τα βουνά,
οι λόφοι
εν θέσει τρεμουλιάζοντας·
χειμώνας
Καλλίπετρα Βεροίας, 18 Ιανουαρίου 1989

ΕΝΙΟΤΕ

Λόγια ανεμάρπαστα, είπες
Τα έλεγαν γυναίκες-λωτοί
ανθισμένες
Χείλη που έκαιγαν
σε όψεις πυρέσσουσες

Τίποτε περισσότερο
το παραμικρότερο άγγιγμα τις δονούσε
Θεσσαλονίκη, φθινόπωρο 1990

ΣΧΕΔΟΝ ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΣ

στον Ντίνο Χριστιανόπουλο
Ήταν προ πάντων έντιμος και αυστηρός
ιδίως με τον εαυτό του Γι' αυτό και αργότερα
τον είπαν μάστιγα των άλλων Η μόνη περιουσία
ο που κατείχε επί γης υπήρξε η μητρική του γλώσσα—
σύμφωνα δεκαεπτά φωνήεντα μόλις επτά κι εκείνο
που ενίοτε επέτρεπε να ψιμυθιώνει την εικόνα του:
τα χρώματα
της δύσης προς τον Όλυμπο
και της ανατολής κατά το Κίσσιον όρος
εν Θεσσαλονίκη, Δεκέμβριος 1991

ΕΝ ΠΑΡΟΔΩ

Καμία Παρθενόπη στη Νάπολη
ούτε Σειρήνες, άλλες Και τ' όνομα
Οδυσσέας
σπανίζει εντελώς εδώ
Παυσίλυπον, Αύγουστος 1993

Κοιλάδα με τα μύρια μύχια στόματα
τα ρεύματα υπόγειων ποταμών—
και οι επιδρομές του αοράτου
όσες τον άνω κόσμο θώπευαν

Εκεί υπήρχε κι ήτανε ο τελευταίος τόπος
Εκβολές του Γαλλικού/ Εχέδωρου
άνοιξη του 1992

Η ΤΕΧΝΗ ΜΟΥ

Ακονίζω ξανά τη γραφίδα μου
—να χαράξω μ' αυτήν τις λέξεις
Δε δραπετεύουν πλέον τα λόγια μου
αιχμάλωτα ευάλωτα

Βαδίζω παλιά μονοπάτια, δοκιμασμένα
απ' αυτά οδηγώ την τέχνη μου
νήπιος ξανά, νήπιος διαρκώς
εν Θεσσαλονίκη, Απρίλιος 1992

Μέτρα και άνθρωποι
κερδοσκοπίες συναλλαγές ρίσκα και πρόσοδοι
σε δρόμους ήττας τελικής τα πάντα

—δε θα υπάρξει άλλη φορά γι' αυτά, για σένα
Θεσσαλονίκη, τέλη Σεπτεμβρίου 1993

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

στον Βασίλη Ψευτογκά
Έσταζαν του Θεού τα χέρια ολημερίς
δουλεύοντας
μύρα και σμύρνα πάνω απ' το βουνό
χλωροφυλλούχα θαύματα πολύχρωμα
γι' αυτό του δώσαν έκτοτε το όνομα
όρος των αρωμάτων

Εκεί τον κάθε Μάιο σκιρτούν
σαν ελαφίνες τα κορίτσια
Ζέλυμπος, Γεωργιανοί Βεροίας, 1.5.1992

ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΝΤΑΣ

(τα πενήντα έτη)
Βλέπω τον εαυτό μου όπως πρώτα
την ηλικία μου φορώντας
δίχως να το ξέρω
Θεσσαλονίκη, 1 Δεκεμβρίου 1994

Μες στον Κουφό βουβή σιγή
μονάχος γραβαλίζει στην κουζίνα του ο μάγειρος,
κι εσύ κοιμάσαι στα μεσούρανα των Ήλιων καθιστός
κωφότερος του Κωφού λιμένος πάντα
Τορώνη, Κουφός, 30.5.1966

ΛΥΚΑΥΓΕΣ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ

του Νίκου Στάγκου

Πάντοτε θα υπήρχε μια άλλη φορά
πίστευες τους καιρούς εκείνους
τα πρωινά θ' ακούγαμε τους γλάρους
πιθανώς, έλεγες
πολλά μες στην κροκόπεπλη αυγή
πράγματα βασανίζοντας στον νου σου
όπως των νέων χρόνων στιγμαϊότυπα
έναν χειμώνα κι ύστερα άλλον χειμώνα
–καλή σε όλους τους καιρούς κρυψώνα
η μνήμη

Άκουσες τότε την καρδιά σου να χτυπάει
μεσάνυχτα και στην απόλυτη σιγή
σφυρί του κόσμου παντοδύναμο!
Θεσσαλονίκη, Ιανουάριος 1995

ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Ποιήματα, όσα γράφηκαν
σαν τα ποτάμια που στερεύουν
κάθε χίλια χρόνια,
στιγμαϊαία

Ποιος θα θυμάται εκείνον που ήξερε
τις λέξεις να υποτάσσει;

Περίπου αιωνόβιος
μα νιώθω μόλις στα τριάντα
Θεσσαλονίκη, Μάιος 1996

Τρελοί ουρανοδρόμοι τρέχουν στον αιθέρα
οι πιλαλημένοι
στη γη μονάχοι έμειναν η παρα-ποίηση
κι οι λειτουργοί της
ελλιποβαρείς

Τορώνη, 15η Μαΐου 1966

Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ

Έπλεε μες στη θολούρα των καιρών, ανεύθυνος σχεδόν
όπως ένας κανονικός άνθρωπος,
βάδιζε μες στη βροχή βαλλόμενος από σταγόνες
πανταχόθεν ή νιφάδες
κι εκείνες οι μάχες των διότι και επειδή
και των γιατί Ή τ' άλλα τα ποιος ξέρει; των μοιρολατρών
όσων ανέλυαν οι πολυάσχολοι το ολοφάνερο
-ασάφεια που κάλυπτε μια πασίδηλη ακρίβεια
Αυτός και οι άλλοι
θετικιστές αφ' ενός πραγματιστές αφ' ετέρου,
αυτός και οι άλλοι
θεωρητικολογούντες

δίχως οδηγίες σαφείς, χωρίς φύλλα πορείας
και μπουσούλα κανέναν

Αλόνησος, 17 Αυγούστου του 1996

ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Μόνο οι νεκροί είναι πλήρεις σήμερα,
έχουν αρχή μέση και τέλος
Θεσσαλονίκη (29 Οκτωβρίου 1996)

ΞΑΝΘΙΠΠΗ ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗ

Αρχέγονη σαν της μητέρας Γης
ρέει η φωνή της πλούσια κελαρύζοντας
ήχος και μέλος σύντονο πολλών υδάτων
πάταγος του ανέμου μουσικός

N. Μουδανιά, Πρωτομαγιά του 1996

Πόσα τόσα κορίτσια, απρόσιτα ενύπνια
λουλούδισαν αμάραντα πάνω στη γη
και κάτω της
όταν τρελοί ουρανοδρόμοι οργώναν
μόνοι τον αέρα!

Δράμα, 20 Μαρτίου 1997

ΑΝΤΩΝΙΑ

«Κάποτε», λέει απλώς κοιτώντας τον στα μάτια
«ό,τι είναι να γίνει θα γίνει εντέλει, αγαπημένε»

με ένα τρέμουλο αχνό να χρωματίζει τη φωνή της
εν Θεσσαλονίκη, 17 Ιουλίου 1997

ΜΕ ΤΟΝ ΧΡΩΣΤΗΡΑ

Με τον χρωστήρα ξεπερνάς τα φυσικά
με τον χρωστήρα ακολουθείς τα χνάρια του Θεού
με τον χρωστήρα συμπληρώνεις το λειψό
φως της ζωής μας, Ναταλία Θωμαΐδου

Θεσσαλονίκη, 15 Απριλίου του 2002

Φως ό,τι αθροίζω με τα μάτια μου τις νύχτες
φως ό,τι χάνω πρωινός με την αυγή
κάθε περιστερά της γειτονιάς με ξέρει όταν πετά
όταν κουρνιάζει

Δεν είναι μόνο ανθρόπινος ο κόσμος μου –λοιπόν
Θεσσαλονίκη, 1 Αυγούστου του 1999

ΑΠΟΓΝΩΣΗ ΤΩΝ ΑΓΡΙΜΙΩΝ

Όταν τις νύχτες του καλοκαιριού ακούω να ολολύζουν
διψασμένα τα τσακάλια όλα μαζί
η πρόδηλη αδηφαγία με απελπίζει των ομοίων μου
θηρευτών και άλλων

Δεν είναι δεν μπορεί λοιπόν να είναι
μονάχα ανθρόπινος ο κόσμος μου
Νικήτη Χαλκιδικής, Σεπτέμβριος του 1999

ΗΜΙΦΩΣ

του Φαίδωνος
Όσο για την ομίχλη,
έγινε για να ξεδιψά η γη,
να κρύβεται η όψις των πραγμάτων,
σκέφτηκε

Και ο ίδιος έμπαινε έβγαινε απρόσκλητος
συχνά στον ομιχλώδη
διάκοσμο μιας παλαιάς ταινίας του 1930
πάντοτε σιωπηλός, πάντα διψασμένος
εν Θεσσαλονίκη, Νοέμβριος 2000

Ο δῆθεν ερωτικός
πληθαίνει ερημωμένες γυναίκες
ματαίως
Νικήτη Σιθωνίας, Οκτώβριος 2001

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΠΑΚΟΝΙΚΑ
Πριν από κάθε Αλέξανδρο μεγάλο
ή μικρό μικρομεσαίο
γράφηκε τ' όνομά σου στον πηλό
σ' εκείνη την ατελή συλλαβική
γραφή
ως αλεκασαδαρα ή a-le-kasa-da-ra
μ' αυτόν τον τρόπο η μουσοποιός, εσύ,
γεννήθηκες
–περίπου τρεις αιώνες προτού υπάρξει
ένας αρσενικός Αλέξανδρος
φύλακας των ανθρώπων και φρουρός
Θεσσαλονίκη, Αύγουστος του 1998

ΑΛΓΟΣ
Φώτα νεκρά, σταματημένα ποτάμια
20 Ιουλίου 2002, έξω από τις Σέρρες

Ποτέ δεν αιματώνεται
η σάρκα τ' ουρανού
μπλαβίζει μόνο
*βράδυ στην Αλεξανδρούπολη,
4.8.2004*

ΤΡΥΓΟΝΙΣΜΑ

Έτρεχαν τα παιδιά σας έτρεχαν πάντα
στις παιδιές των φωτεινών τόπων
Μεγάλωναν τρυγονίζοντας με τον άνεμο
μαυρισμένα απ' τα φιλιά του ήλιου
ώσπου να έρθει τελικά μετά καιρούς
η νύχτα της σοβαρής ηλικίας
αναπόφευκτη

Θεσσαλονίκη, 2 Ιουλίου του 2002

ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ

Το γένος Κωτσή εξ Ευβοίας η Λίνα Μώρου
φιλόλογος καλή, διωγμένη απ' όλες τις δουλειές
ωσάν στοιχείο αντεθνικό (κατατρεγμένη η φιλόπατρις)
Έτσι τη χαρακτήρισαν ταγματαλήτες και δωσίλογοι
Κι ο άντρας της φυλακωμένος της κακής Ελένης νήσου
Γι' αυτό, όταν δολοφονήθηκε το '49 εκείνος
έγινε και πατέρας των παιδιών της εξ ανάγκης

Ήτανε μία απ' τις πολλές, η άνθρωπος του καθήκοντος
γι' αυτό πρέπει να μείνει τ' όνομά της

Θεσσαλονίκη, 12 Απριλίου του 2002

Εξήντα χειμώνες ήδη πολιορκούν την ψυχή σου
πείσμονες

Αγνόησέ τους Αυτό μόνο μπορείς και δύνασαι

Θεσσαλονίκη, 15. 12. 2004

ΗΜΕΡΟΒΙΟΣ/ ΜΕΡΩΨ

Τα μάτια μου βασιλεμένα ας είναι
αυτά που ανοίγουν μέσα στ' άστρα
δρόμους του ουρανού καινούργιους

Τα μάτια μου κατασκηνώνουν
όταν θέλω στις φωτεινές
πτυχές του αιθέρα

γιατί χωρίς το φως δε θα μετρούσαν
μήτε τον ξένο
μήτε τον δικό μας πόνο
Κωφός Λιμήν Σιθωνίας, 2003, χειμώνας

ΜΙΚΡΑ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΥ

Πυρπολημένα χωριά στο πέραςμά σου
τρίβολοι και αγκάθια
το μαύρο πολλαπλασιασμένο

Ευτυχώς, πάντα υπάρχει ο ήλιος
Βέροια, 2003, Πρωτομαγιά

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Κοιμούμαι ακούγοντας
ύμνους από αόρατους αγγέλους
Νύχτα, καιρός της σιωπής για τους μεσήλικες

Εξήντα χρονών
Κι ωστόσο αισθάνομαι μόλις σαράντα
Θεσσαλονίκη, 31 Δεκεμβρίου του 2004

ΜΑΤΑΙΙΟΤΗΣ

Αυτός ο γέροντας θρηνεί διαρκώς
γιατί το χρώμα τ' ουρανού δεν είναι αρκούντως ουρανί
γιατί η θάλασσα δεν είναι σήμερα αρκούντως θαλασσιά
γιατί της χλόης το χρώμα δεν είναι αρκούντως πράσινο
και γι' άλλους λόγους ευτελείς πολλούς

Έτσι ο θρήνος έγινε ζωής αιτία για κείνον
Του Θωμά, 26 Απριλίου 2003, Νικήτη Σιθωνίας

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

(ή πώς παίρνεις την πατρίδα σου στις
σόλες των παπουτσιών σου φεύγοντας)
στον Βαγγέλη Τασιόπουλο
Έδυσε πάλι ο ήλιος, σκιάστηκαν όλοι οι δρόμοι
στραμμένο προς τον Νότο το αυτοκίνητό σου
διαρκώς
μα ήδη το γνωρίζεις πως ο τόπος
των παιδικών σου ονείρων
στους χάρτες δεν υπάρχει πουθενά

κι είναι πάντα μακρύς ο δρόμος για τη Μεσσηνία
Θεσσαλονίκη, Μάιος του 2003

ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΥ

Ποιοι το γνωρίζουν, πόσοι τ' αντέχουν
πως χάνονται προώρως
τα πιο γαλήνια και γαλάζια μάτια
τα λεπτά ξανθά μαλλιά—
Θεσσαλονίκη, 10 Μαΐου του /2006

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΩΝ

Βαδίζαμε προωθούμενοι όλοι Βράχοι μάς έδειχναν
τα δόντια τους βρυχώμενοι
Ο Αιγαίων φιθύριζε, εκατόγχειρας Τον άκουσες κι
είπες: «Οι κινδυνώδεις
θ' αναγνωρίζονται όχι από τ' όνομα Κλειδοκράτορες
θα ξέρουν
πού σταματά καθείς και πότε, εάν αρχίζει ανθίζει ή
συνέχεται και πόσο»

Σκέψεις φιθυριστές συλλογισμοί οι συνοδοί τους
ήταν, είναι
Έδιναν δίνουνε οι πάντες ό,τι καθένας δύναται
νομίσματα νοητά/ ιδεώδη/ κόμπους ιδρώτα/ κάποιои
τις γυναίκες τους
ώστε ούτ' ένας να μη μένει παραπονούμενος
όταν προσθέτει όταν αφαιρεί
1/ 1/ 2005, Θεσσαλονίκη (Κεδρηγός λόφος)

ΠΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΠΟΥΛΟΥΔΑ

Παιδιά των ανέμων θεοφόρητα
δυο σιταρήθρες δέκα τσουτσουλιάνοι
με τα περίεργα λοφία τους
σκύβουν ορθώνονται και προχωρούν
τσιμπούν αγριοσίταρο κριθάρι
ορθώνονται σκύβουν και πάλι προχωρούν

οι μόνοι γεωργοί του έρημου αγρού
Νικήτη, καλοκαίρι του 2000

Βουνά αμετακίνητα
και αναπόφευκτα
φυσικά φρούρια
πάντα μπροστά μου
Βέρμιο, τέλη Μαΐου του 2006

Δρόμοι μονίμως ζωντανοί
όταν τον ύπνο τους κοιμούνται οι νύχτες,
σπασμένα αλφάδια της αιώνιας σιγής
Θεσσαλονίκη, Σεπτέμβριος 2006

Η ΠΑΙΣ ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗ
(στη μικρή Αφροδίτη Αδαμοπούλου)
Έπαιζε με τα κύματα
τα ξεπερνούσε πλαταγίζοντας
έτρωγε τον αφρό τους
στο πράσινο νερό βουτούσε
άστρο λαμπρής ημέρας
θαλασσινό
κι ύστερα αναδυόταν επιτέλους

Γι' αυτό την είπαν Αφροδίτη
Χανιώτη Κασσάνδρας, Αύγουστος 2006

Μην εμπιστεύεσαι τους άρχοντες
πολύ σοφά υπαγορεύει ο υμνωδός
Πάντα θα διαψεύδουν τις ελπίδες σου
Αθήνα, Οκτωβρίου 25, 2008

Ο ΞΕΝΟΣ

Πτώματα περιφόρητα οι ημέτεροι
κατά τα άλλα δῆθεν ζωντανοί
στην αγορά Μοδιάνο απνευμάτιστοι
ο τόπος ο πόνος
Ο μόνος χαίρεται εκεί
μέσα στο πλήθος
Δός μοι τούτον τον ξένον

Επιτέλους!
Σήμερα, βλέπεις, λέω τον ξένο
αδελφό και ονομάζω
Θεσσαλονίκη, Μεγάλη Παρασκευή, 2007

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΗΣ

Ενάντιος ουρανός περιφέρει
πουλιά δρεπανηφόρα του Βορρά
ακατάπαυστα
Βρισιές καπνοί βραχνοί κρωγμοί
απειλούν το αίμα μας

Πώς θα γλιτώσουνε τα μάτια σου
για να φυλάξουνε τον κόσμο;
Νικήτη, Μεγάλο Σάββατο 2008

Μισείς το σώμα σου
όταν αρνείσαι να το βλέπεις γηρασμένο
Θεσσαλονίκη, 1 Ιανουαρίου 2011

ΠΡΟΤΡΟΠΗ

Κλείσε τα παράθυρα, τυφλά, τις πόρτες
σφράγισε τα στόματα, βουβά

Όσους γνώρισες όσους αγάπησες
κράτα τους έξω – αυτοί
ακριβώς σε σκοτώνουν

Αθήνα, Οκτωβρίου 10, 2008

ΣΜΑΡΑΓΔΕΝΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

Πώς σμαραγούσε παταγώντας
το νήπιο γέλιο

το όμορφο της όμορφης
(φιλί σε άνεμο εαρινό
διαρκές)

Γι' αυτό την είπανε Σμαράγδα
όπως τη θαυμαστή γιαγιά της
Θεσσαλονίκη, 4. 1. 2009

ΕΞΗΝΤΑ ΕΞΙ ΧΡΟΝΩΝ

Νόμιζες το νερό γύρω σου στεκάμενο
μα έτρεχε πάντα συνεχώς
(κι ας μην το πρόσεχες)

Αργά αργά σε οδηγούσε
στον άπειρο χρόνο των αιώνων
Θεσσαλονίκη, 1η Ιανουαρίου 2010

ΟΛΥΜΠΟΥ ΚΑΡΗΝΑ

Στην Παναγιώτα Πούπη

Έφερε άλλα πρόσωπα και δράση αλλιώτικο το πρωινό
απροσδόκητα

παιδιά που κούρνιαζαν γύρω από φωτιές άνοιξη καιρό
μοναχικούς ανύσταχτους ανθρώπους στις υπώρειες
των εφτά ουρανών

Κοπέλες ήδη κοίταζαν το μεγαλόπρεπο όρος.

Πίσω του κρύβουν κι εσύ –πάντα θα κρύβεσαι
αυτού ή αλλού

σκέφτηκα Επιφυλακτικά βλέμματα κατά τ' άλλα
όσων κυκλώνουν το σώμα σου σε απόσταση, θαυμαστικά
σκοτεινά μονοπάτια των φυλάκων σου οι δρόμοι
ασυντρόφιστοι

κάνεις δεν περπατά εκεί προβοδώντας

Σήμερα πλέον οι νεκροί είναι μονάχα ασφαλείς εντελώς
Ενιπέας, Όλυμπος, Ιούλιος 2009

Γ. ΞΕΞΑΚΗΣ

Με ποια ταχύτητα αλλάζουν τα παιδιά,
Μανόλη;

Πότε ο Γιώργος μπήκε στο πολυτεχνείο
πότε τελείωσε και πότε πήγε στρατιώτης

Γρήγορα μεγαλώνουν τα παιδιά

Κι εμείς το ίδιο γρήγορα γερνάμε
Θεσσαλονίκη, 31 Δεκεμβρίου του 2011

ΕΙΣ ΠΑΝΤΑ ΚΑΙΡΟΝ

Έρχονται τα ποιήματα απροσκάλεστα ταιριάζονται
στίχο τον στίχο
το ίδιο απρόσκλητα
εν ώρα χειμῶνος εν καιρῷ θέρους την μετοπώρα ή την
άνοιξη
εις πάντα χρόνον καταφθάνουν στον νου του γράφοντος,
δώρα του μόνου Πνεύματος
Ο άνθρωπος φεύγει εκείνα μένουν, παρατεινόμενα στο
μέλλον διαρκώς
εις πάντα καιρόν ζωηφόρα
*Ιερὸν Κάθισμα Αγίου Ευσταθίου (Μυλοπόταμος),
Θεοφάνια (με το παλιό) του 2010*

Πολλοί περίμεναν μεγάλα πράγματα
από μένα
μα η μόνη αφθονία που είδαν
διαπιστωμένη στον κλήρο μου
ήταν ο πλούτος του λόγου
Νικήτη Χαλκιδικής, 19.8.2012

Ανάμεσα κενό και πλήθος
τι πώς να επιλέξεις/ πόσο
Το 'να πολύ
το άλλο μέγα
Θεσσαλονίκη, 1. 12. 2012

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗ ΜΑΤΣΟΥΛΗ

[κάτης στα Βυζαντινά ελληνικά ο γάτος]

1. ΧΑΡΑΖΕΙ

Πρωί βασιλικό των ήχων, κι εγώ
γίνομαι όπως όλα τα όργανα
παίζω τη δική μου μουσική τώρα.

Ο ήλιος καρφώνεται πάλι στην κεραία
της μέρας.

Το τρίχωμά μου λάμπει, στιλπνό
στο μαύρο των ματιών μου μέρος.
(Θεσσαλονίκη, Μάιος του 1985)

2. ΚΡΥΨΙΣ

Ξανά κάτω απ' αυτή την γκριζοπράσινη συκιά
εγκάτοικος στον ίσκιο της,
κι η στίλβη ιριδίζει, κίτρινη, των ματιών μου
άλλο φως.

Ποιος ουρανός με σκέπει χλωροφυλλούχος;
(Νικήτη, Αύγουστος του 1988)

3. ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ ΕΓΩ

Κοίταζα τα μάτια του περισσότερο
απ' όσο πρόσεχα τις φωνές του.
Στιγμές πολλές κυλούσαν Σειρήνες
ανάμεσά μας.

Κανείς απ' τους δυο μας δεν τις μετρούσε.
(Θεσσαλονίκη, Γενάρης του 1990)

4. ΔΙΑΡΚΕΙΑ

Υπάρχει ακόμη ο καιρός, ζει το λιβάδι
για μένα που τη φύση πάντοτε ακολουθώ.
(Νικήτη, Αύγουστος 1993)

5. ΘΗΡΕΥΤΗΣ

Κυνηγούσα ολόκληρη τη μέρα θλιβερά ζώα ως τότε
που τ' άστρα τίνανξαν τη σκόνη τους πάνω από την
πολιτεία.
Μύγες τανυπτέρυγες, περιπλανώμενες ψυχές ανάμεσα
στα λουλούδια
κι όπου αλλού έσφυζε το φυτικό αίμα, πράσινο,
θάλλοντας
στην ακμή της ηλικίας μου. Τρίχωμα λαμπερό, γκρίζο·
ξανθαίνει μόνο στις άκρες της χαίτης μου.
Φρύδια διακριτά, παράστημα αρχοντικό,
εν γένει όψις σωστή

εκείνου που δεν ξέρει να υποτάσσεται.
(Θεσσαλονίκη, Μάιος του 1994)

6. ΑΝΟΙΞΗ

Το σπίτι είναι ήσυχο. Η αιθρία διεισδύει σ' αυτό,
ύστερα
κουλουριάζεται ερπετό στο δάπεδο. Γνωρίζω καλά
την ελευθερία των συγκεκριμένων ημερών, τη γλύκα τους·
την ορίζω στο ανθισμένο χαλί παίζοντας με μια
κορδέλα κόκκινη, από υφαντό λουλούδι σε άλλο
περπατώντας όμοιό του. Κι οι τοίχοι γύρω μου
δε συνιστούν βέβαια μια φυλακή.

Είμαι ο πρίγκιπας του χώρου.
(Θεσσαλονίκη, Απρίλιος 1994)

7. ΕΞΟΧΗ

Αυλές και φράχτες, τοίχοι τείχη κτίρια·
η θέα τους μέχρι το αίμα μου αισθητή.
Ο ορθός βράχος κρέμεται ψηλότερα από
τους χτύπους της καρδιάς μου.
Ενδοσκοπώ την ύπαρξη των πραγμάτων,
ανασαίνοντας πυκνά,
φωνές προγονικές στο καταφύγιο του κέδρου,
στον περίγυρο του φράξου φωνές,

κι η θερμή της ημέρας γίνεται φρικιάσμα του ανέμου.
(Νικήτη, Αύγουστος 1996)

8. ΤΑΛΑΝΤΩΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ

Ανομάτιστα αμνημόνευτα μικρά ποικίλα
έργα,
δικά σου διαρκώς, επαυξάνονται.
Αρμάθιασέ τα, γλυκύτατε.

Περιδινούμενα πλασμάτια υπαγορεύουν
τις κινήσεις του.
Αλλόκοτες νύμφες ενεδρεύουν στο πλάι του.
Τα βασίλεια των μυρμηγκιών τον υπακούνε
κι οι ώρες οδηγητικές.
Κινήσεις ορμέμφυτες δίχως επίδειξη,
τέλειο σώμα.

(Νικήτη, καλοκαίρι του 1997)

9. ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Στοιχειώσου στο σύμπαν, όμορφε.

Περνά ο καιρός εδώ.

Σε περιμένουν κι άλλοι κόσμοι.

(Θεσσαλονίκη, 20 Φεβρουαρίου 1998)

Έργα του Θανάση Γεωργιάδη,

Ποιητικά:

«Η αντιθετική πλην ισομερής βιολογία της Ελισάβετ Πλακίδα-Γεωργιάδου», α' έκδοση 1983, β' έκδοση 1984, Παρατηρητής, με εξώφυλλο του Γιώργου Πούπη στην α' έκδοση, του Γιώργου Λαζόγκα στη β'.

«Ο Μέγας διάκοσμος», Α.Σ.Ε. 1984, με εξώφυλλο του Γιώργου Λαζόγκα.

«Υπνοι και θάνατοι», εκδόσεις Χειρόγραφα, με τυπογραφική επιμέλεια του Μάρκου Μέσκου και στο εξώφυλλο μια φωτογραφία του Γιώργου Πούπη, 1989.

«Ωδές Α' - Δ'», εκδόσεις των Ποταμοπλοίων, 1991, με κόσμημα εξωφύλλου του Σάββα Κωνσταντινίδη.

«Μικρή Γεωγραφία», 2000, έκδοση εκτός εμπορίου του Στέλιου Ψευτογκά, με τυπογραφική επιμέλεια, σχέδια και εξώφυλλο επίσης του Στέλιου Ψευτογκά.

«Ωδές Α' - ΙΣΤ'», Σύγχρονοι Ορίζοντες, 2007, με τυπογραφική επιμέλεια και εξώφυλλο του Στέλιου Ψευτογκά.

«Τα Στάσιμα», Σύγχρονοι Ορίζοντες, 2007, με τυπογραφική επιμέλεια και εξώφυλλο επίσης του Στέλιου Ψευτογκά.

Πεζογραφία:

«Αλέξανδρος», αφήγημα, Αίγειρος, 1996, με τυπογραφική επιμέλεια του Στέλιου Ψευτογκά και στο εξώφυλλο πίνακα του Σάββα Κωνσταντινίδη.

«Αλέξανδρος/ Θεός Γνόφος», δύο αφηγήματα (το δεύτερο χαρακτηρίστηκε από πολλούς ως πεζό *ποίημα*), με τυπογραφική επιμέλεια του Στέλιου Ψευτογκά, Σύγχρονοι Ορίζοντες, 2001.

«Το βιβλίο του Ιορδάνη Γαβρά», μυθιστορία, με εξώφυλλο του Στέλιου Ψευτογκά, Σύγχρονοι Ορίζοντες, 2001.

«Οι εννέα ζωές της», μυθιστορία, Σύγχρονοι Ορίζοντες, 2003.

«Τα απόκρυφα της οδού γυναικών» ή «Η απόκρυφος ιστορία της οδού γυναικών», ιστορικό μυθιστόρημα», Σύγχρονοι Ορίζοντες, 2004.

«Λαός ονείρων», μυθιστορία, Σύγχρονοι Ορίζοντες, 2010.

Μελετήματα:

«Η αρχαία Μακεδονία κατά τον Στράβωνα», με Πρόλογο του

N.G.L. Hammond, Μαλλιάρης-Παιδεία, 1991.

«Θρόακη και Θρόακες στην αρχαιότητα, 2002.

«Περίπλους Ευξείνου Πόντου», Κέντρο Μαύρης Θάλασσας, 2002.

«Ο Μεγάλος Πατριάρχης Ιωακείμ Γ' στον Μυλοπόταμο», έκδοση του Μυλοποτάμου (Ιερού Καθίσματος του Αγίου Ευσταθίου), 2012.

Μεταφράσεις:

Μεταφορά στη νεοελληνική των έργων «Ηλειακά Α' και Β' του Παιανίου, «Βάκχες», του Ευριπίδη, «Έργα» του Ησίοδου, «Βίος Αλεξάνδρου» του Πλουτάρχου, «Περί Αλεξάνδρου τύχης ή αρετής», επίσης του Πλουτάρχου, «Μαρτύριον Περπέτουας» του Τερτυλιανού (;), «Σωκράτης» του Διογένη Λαέρτιου, Αρριανού και Ανωνύμου «Περίπλους Ευξείνου», «Τα απόκρυφα Ευαγγέλια» (τα ορθόδοξα, σε δύο τόμους), «Περί μεγεθών και αποστημάτων ηλίου τε και σελήνης» του Αριστάρχου, όλα με εκτενείς προλόγους και σημειώσεις. Μετέφρασε επίσης πολλούς ξένους λογοτέχνες επωνύμως ή με το ψευδώνυμο Θάνος Ελισσαίος, όπως Μπέρναρντ Μάλαμουντ, Χ. Ντ. Λόρενς, Τζόζεφ Κόνραντ, Ράντγιαρντ Κίπλινγκ, Μαργκερίτ Ντιράς, Απολινέρ, Μαρκ Τουέιν κ. ά.

